

Agatha Mystery

Primera edició: febrer del 2014

Títol original italià: *Sfida sulla Transiberiana*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
Publicat per primera vegada per Istituto Geografico De Agostini, S.p.A.,
Novara, Itàlia, el 2012

© 2014 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció

© 2014 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-26.957-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5143-5

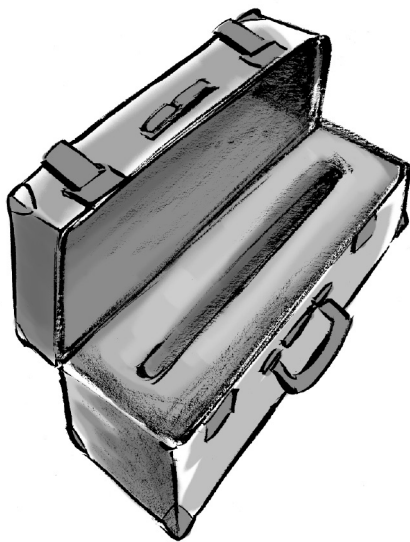
Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

DESAFIAMENT AL TRANSIBERIÀ

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

laGalera

TRETZENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

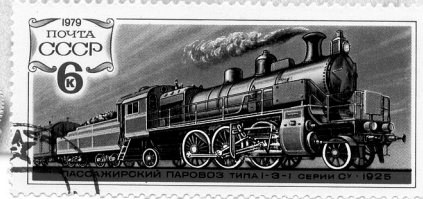
Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

Uncle Jack

Trenta-dos anys, excèntric expert en ocultisme, arqueologia-ficció i aparicions de fantasmès.

DESTINACIÓ: RÚSSIA

OBJECTIU

Tenir sota estricta vigilància un tram del Transiberià perquè el famós lladre Strogoff no aconseguixi dur a terme el seu cop!

Aquell matí de començaments de novembre, l'aspirant a detectiu Larry Mystery s'havia aixecat a corre-cuita en sentir el despertador, havia menjat golafrement un plat d'ous remenats i, tot seguit, s'havia posat a llançar fora de l'armari el vestuari d'hivern. Abrics vells, jerseis de caixmir, pantalons gruixuts, bufandes fetes a mà, botes apelfades i mitjons llargs multicolors volaven amunt i avall i cobrien cada centímetre lliure de l'habitació ja de per si caòtica.

Si volia agafar l'avió de les 9.30, havia de posar a la maleta la roba adequada a la missió sense perdre ni un segon. Per variar, en Larry ja havia acumu-

lat un retard considerable i s'estava angoixant.

—Socors!... On dec haver ficat la gorra de folre polar? —va cridar—. No em vull congelar les orelles!

Va saltironejar entre la roba i va començar a regirar-la frenèticament. Des de les finestres del seu àtic, la Torre del Rellotge resplendia com un cristall de gebre. Els últims dies, Londres havia patit una onada de fred extraordinària... No volia ni pensar en les temperatures sota zero que l'esperaven a Rússia!

—No ens posem nerviosos —es va dir respirant fondo—. Sempre em puc procurar roba d'abric a Moscou... Estic segur que deuen tenir tot un ventall de gorres apropiades al clima sever de les estepes.

Alleujat per aquest pensament, va omplir ràpidament la maleta amb el primer que va trobar, la va tancar seient-hi al damunt i la va arrossegar fins a l'entrada.

En aquell moment va adreçar la mirada a la

sala d'estar. Allà també tot estava de cap per avall, però tant li feia. Era més important pensar què faltava per al viatge. Passaport, visat i altres documents duaners? Dossier de la missió? Aparells tecnològics per fer servir en la investigació?

El noi es va gratar les grenyes negres i va donar l'enèsim cop d'ull a la cartera, als calaixos i a l'escriptori. Després va examinar els discos durs dels seus set ordinadors per si de cas havia oblidat algun document essencial.

En acabat de fer la recerca, va estirar els braços escanyolits i va fer un somriure segur de si mateix.

No s'havia deixat res.

I, respecte a les missions habituals, aquest cop tenia a més un as a la màniga!

—Protocol 13 —va murmurar embadalit—. Falta poquíssim perquè s'activi, friso d'emoció!

Va acaronar amb els dits l'artefacte de titani que duia en bandolera. No se'n separava mai perquè, sota l'aparença d'un mòbil normal, aquell trasto d'alta tecnologia (nom en codi: EyeNet) era el principal instrument de què disposaven els alumnes de l'escola de detectius que freqüentava. Les seves increïbles prestacions incloïen el reconeixement facial, l'anàlisi de l'ADN, imatges per satèl·lit i expedients detallats sobre els pitjors criminals en actiu.

—Criminals com el tristament famós Strogoff! —va dir rient per sota el nas.

Strogoff era el nom del seu objectiu. Es tractava d'un lladre esmunyedís, mestre de les disfresses, capaç de planificar robatoris inimaginables burlant la policia. Però havia comès un greu error: llançar un desafiament en tota regla ni més ni menys que a l'Eye International!

Tots els millors agents operatius seguien el rastre de l'Strogoff. I també participava en aquesta caça de l'home l'alumne més prometedor de l'escola, l'investigador que s'havia distingit en la solució d'enigmes intricats arreu del món. És a dir... ell mateix! En Larry feia dies que somiava a enxampar l'Strogoff i convertir-se en una llegenda viva. Una oportunitat única per demostrar la seva classe!

—Ja estic a punt —va declarar.

Es va posar la jaqueta i va recollir la gran maleta xiulant una peça de rock. El rellotge de paret marcava les 8.27, encara s'ho podia prendre amb calma.

Però quan va girar el pom de la porta, van començar a trucar des de baix amb insistència.

Qui devia ser? Precisament ara l'havien d'entretenir?

—Per les barbes de la reina! —va exclamar en Larry picant-se el front—. He oblidat que havia de venir el lampista!

Va balbucejar per l'interfon que estava a punt d'anar-se'n i que no tornaria fins al cap d'una setmana. Ningú no va contestar a l'aparell, però es va sentir una veu penetrant de darrere la porta.

—Senyor Mystery, la fuita d'aigua inundarà tot l'edifici —va ser la resposta—. S'ha d'intervenir immediatament.

En Larry va obrir la porta i va mirar fixament l'home que era al replà. Tenia uns bigotis espessos i vestia una granota taronja tota deformada. Portava una caixa d'eines en una mà i, en l'altra, un tub llarg i encorbat.

—Tan urgent és?

—va preguntar el noi.

L'home va assentir amb el cap, flegmàtic.

—I quant trigarà?

—Depèn de la gravetat de l'avaria.

—Passi, doncs —es va rendir en Larry—. Li concedeixo... ehem... va bé cinc minuts?

El lampista va riure per sota el nas i va zigzaguejar impertorbable entre paperots, fundes de CD i còmics. En arribar a la cuina, va fer l'estesa d'eines davant de les canonades trencades.

Durant vint minuts interminables, mentre el lampista picava i soldava, en Larry es rosegava les ungles anant amunt i avall de la sala. D'ençà que li havien assignat la missió a Rússia, la mala sort el perseguia. Primer s'havien espatllat els ploms, després l'escalfador i ara les canonades de la cuina.

—Sap què ha de fer, senyor? —va preguntar el lampista apareixent del no-res.

—I és clar que ho sé —va esbufegar en Larry—. Haig de tenir cura de la casa, si no, se n'anirà tot en orris.

Aquella frase s'havia convertit en una obsessió. No només la repetia contínuament la seva mare, sinó també els tècnics que havien intervingut els últims dies i li havien fet veure que no podia viure en aquella mena de jungla.

—Bé, jo ja estic —va dir l'home traient-se els guants—. Són cent lliures, senyor.

En Larry va desembutxacar els diners sense parpellejar i va acompanyar el lampista fins a la porta. Només faltava mitja hora per a la facturació. La seva cosina Agatha ja devia ser a l'aeroport de Heathrow, amb el majordom mister Kent i el Watson, aquell gatot horrorós. Com s'ho faria per arribar-hi a temps?

—Amb taxi, és clar! —va raonar en veu alta—. Esperem que n'hi hagi algun aparcament al carrer!

Va aferrar les maletes i es va precipitar a tot drap al replà. Per desgràcia, la mala sort encara no l'havia abandonat: en Larry va pitjar repeti-

dament el botó, però no semblava que estigués lliure cap dels ascensors de Baker Palace.

El jove detectiu va llançar una mirada resignada a les escales de servei.

—Són només quinze pisos, puc fer-ho sense cap problema —va sospirar baixant amb penes i treballs els primers graons.

No es podia imaginar quants obstacles més hauria de superar al llarg del viatge en el Transsiberià!